

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vratna 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnstvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
60 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom volja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.,
60 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 14.

V Ljubljani v ponedeljek, 19. januarija 1885.

Tečaj II.

Novi zemljevid.

Bajeslovje nam pripoveduje, kako je mo-
gočni Ževs ustvaril zemljo krasno, kako je vse
najlepše naredil, in postavil na to zemljo tudi
ljudi; tem slednjim namenil je ves ta kras,
zaklical jim je z nebesnih višin: "Vzemite jo,
razdelite si jo! Vaša naj bode!" In te male
stvari so hitele, kolikor so mogle, da si vsaka
po mogočosti pridobi obilo posestva, z mečem
v roki so se trgali za ped zemlje, močnejši
bil je vladar. Ta pravljica zbujala se nam v
spominu, ko čitamo dan za dnem brzojave, da
je Nemčija razvila svojo zastavo na obrežji
Nove Gvineje, Anglija da je prevzela pokro-
viteljstvo nad Pondolskim obrežjem, Italija pa
da si hoče osvojiti obrežno ozemlje Rudečega
morja. In tako dalje — vse hiti po prigo-
voru, kdor prej pride, prej melje! Pri tej de-
vilitvi, pri tem jemanju v posest pa je nedvoj-
ljivo dobila Nemčija najboljši del, in aneksije,
katere so nemški mornarji in nemški potovalci
tu in tam napravili, provzročili so pri An-
gležih ne malo jezo in zavist. Uže prilastitev
Angre Pequene od strani Nemčije spravila je
Angleže v slabo voljo, da-si so kratko prej,
ko se jim je ponudilo pokroviteljstvo nad tem
obrežnim ozemljem, odbili je. Ko pa je potem
nemški parnik na severnem obrežji Nove Gvi-
neje se vstavil, razvil tam nemško zastavo ter
razglasil nemško pokroviteljstvo nad onim
ozemljem, gledali so to Angleži z vedno večjo
nevoljo, in nevolja ta se jim je pomnožila, ko
je nemški žurnalista Einwald za Nemčijo pri-
dobil nabrežno ozemlje ob zalivu Sante Lucije
na južni obali Afrike v neposredni sosesčini
Zulu-dežele. Do zdaj imeli so tako rekoč An-
gleži monopol za osvajanje novega ozemlja,
torej je jasno, da jim ni bilo po godu, ko so
videli, kako je tudi Nemčija pričela posezati
po novem ozemlju, in to tako hitro, da bode
Anglijo skoro prekosila. In kako se vse to
mirno vrši, kako je malo težav pri takem
osvajanju! Če čitamo, da je ta ali ona država
na tem ali onem obrežji razglasila svoje po-

koviteljstvo in svojo suvereniteto, mislimo si
pač, da je imela izvršiti tako delo, kakeršno
Avstrija v letu 1878, ko je nesla svoje zastave
od obal Save do Novega Bazarja. A to delo
ni tako. V Afriki in Avstraliji pridobi se mnogo
lažje ozemlje nego na Balkanskem poluotoku
ali kje drugod v Evropi. Kar pripluje anglešk
parnik, se vstavi pri obrežji, razvije angleško
zastavo, naznani to veliko delo naselbinskemu
uradu v Londonu, in to vpiše novo pridobitev
v veliko naselbinsko knjigo — in delo je do-
vršeno.

Leta in leta se nihče ne briga za to
ozemlje, redko kedaj se vstavi tu kaka ladija.
Če pa pride čez več let sem kaka druga
evropska država, katera si hoče na enak
način osvojiti ozemlje ter proglasiti svojo su-
vereniteto, tedaj pa pride prva država ter
pravi, da tega zaradi svojih interesov dopustiti
ne more. Tako delala je do zdaj Anglija skoro
vedno, a pred kratkim pokazala jej je Nemčija,
da tako angleško umovanje ni pravo, in Nem-
čija je pokazala z nekaterimi praktičnimi slu-
čaji, da ne pripada Angliji vse ozemlje, katero
nima pravega gospodarja. Vsekako tudi s pre-
komorskimi pridobitvami od strani Nemčije ni
mnogo doseženo in nekoliko prenačljiva je
nadeja, katero je nemški cesar v svojem no-
voletnem pismu izrekel, da bodo namreč nove
pridobitve vplivale ugodno na nemško obrtni-
jo in nemško trgovino.

Najboljša je pač pridobitev Angre Pequene,
a Nova Gvineja zdaj ni še ugodno ozemlje za
nemško trgovino, in najboljše, kar se bode
doseči moglo, bode, da se nemški naseljenci,
kateri bodo mogli prenašati tamošnje obnebje,
nastanijo tam, ter pridobivajo bogate pridelke.
Večinoma pa je novo ozemlje tako, da je bode
treba še z velikim trudom in znatnimi troškovi
preiskati in pripraviti za naseljevanje, predno
se bode moglo govoriti o kakem dobičku. Kaka
znatna korist pričakovati se more še le v
najbližnji bodočnosti. Jednako je skoro tudi
na Kongu na zapadno-afriškem obrežji, raz-
loček je le, da je Stanley s svojim raziska-

vanjem uže osigural rentabiliteto tega ozemlja.
Tam nastavljene evropske naselbine so živ
dokaz, da se tam evropsko manufakturno blago
prav lahko in dobro spečava in da se bode
ta trgovina vedno bolj razvila, čim dalje se
bode ozemlje ob reki odkrilo.

Nemčija in Anglija posebno, tudi Fran-
cija, Italija, Španija, Portugalska, Holandska
in Belgija torej tekmujejo med seboj, katera
si bode največ kulturi še neodkrita ozemlja
pridobila, samo Avstrija in Rusija pri
tem tekmovanju ne igrata nobene
uloge. Zastopani sta pač pri zapadnoafriški
konferenci, kjer se uravnavajo načela, po ka-
terih se bode v bodoče moral ravnati oni, ka-
teremu pride poželjenje po prisvojitvi preko-
morskega ozemlja, a aktivno se nista udele-
žili prisvojitve afriškega ali avstralskega ozem-
lja. Pri Avstriji je to čisto naravno. Mi ni-
smo obrežna država ter nimamo za ekspan-
zivno politiko v dalnjih delih sveta in morjih
prave sposobnosti. Pri Rusiji je to pač dru-
gače. Rusija prisvaja si na vzhodu neprestano
novo ozemlje in v slednjih letih bila je v tem
oziru srečna, kakor še nikoli. Ruske kolone
prodrle so v osrednji Aziji uže čez Merv ter
so uže dosepele do afganske meje. Pri tem pa
je ruska administracija praktična dovelj, da
pridobljeno ozemlje takoj pripravi sposobno
za promet in za rusko trgovino. Ona napra-
vlja ceste ter gradi železnice, katere zahtevajo
zdaj še neizmerne svote, katere pa se bodo
s časom bogato povrnuile. Ta ruska politika v
onih krajih je nekaka naselbinska politika, a
je jako praktična realna politika, kateri tudi
ne manjka civilizatorni značaj; Rusija pa tudi
v one kraje razširja omiko, in zato je njeno
napredovanje v osrednji Aziji tako uspešno.
Angliji se vé da to rusko napredovanje ne do-
pada, ker so oškodovani nje kramarski inter-
esi, a mi moramo z veseljem pozdravljati to
razširjenje omike od strani Rusije po srednje-
azijskih pokrajinah.

Listek.

Spomini na Črno Goro.

I.

Spolnila se mi je dolgo gojena želja, ko
je zavozil avstrijski Lloydov parobrod „Mira-
mar“ iz divneluke pri Novem Gradu v komborsko
sotesko ter sem zagledal pred seboj v vsej
njegovi veličastnosti velikanski in tolikrat ope-
vani Lovčen: srbski Parnas. Spolnile so se mi
vender moje mladostne sanje. Ko sem čul
Črnogorce slaviti to najvišjo črnogorsko goro
in v narodnih pesmih opevati mogočni Lov-
čen, ko sem se z Njeguševim „Gorski vianac“
navduševal za vladiko Petra, najglasovitejšega
srbskega pesnika — kolikrat sem si želel vi-
diti Lovčen z lastnimi očmi. S spoštovanjem
vpiral sem oči v vrhunec mogočne gore, koje
sive skale je zapadajoče solnce danes posled-
nikrat obsevalo. Polastilo se me je neko
čudno čustvo, ko sem menil ugledati visoko
gori na gorskem vrhuncu grob velicega vla-
dike in pesnika Petra.

„Ravno tako godilo se je tudi meni, ko
sem prvič ugledal Lovčen“, pravi moj sopopot-
nik, nek srbski oficir, vide kako tik in za-
maknjen sem zrl na panoramo, razgrinjajočo
se pred nami, na velikanski Lovčen in na
čudokrasni zaliv prevlaški. Pred nami razgr-
njala se je romantična Boka, zašpaljena od vseh
strani s visocimi zaprtimi gorami; ob njihovem
znožji kontrastirajo sočnato zelene oljke in
bliščeče bele hiše in cerkve z mračno sivo barvo
gori na višini, ki dela kraj tako veličasten,
da ga mu ni para. Vrh tega dopolni se ta
velikanska slika še z Lovčenom, ki se popenja
čez vse višine.

„Prvo, kar pade popotniku v oči“, pravi
Ljubomir P. Nenadović v svojih izvrstnih pismih
„O Črnogorcih“, — „je Lovčen. Prva črnogorska
beseda, ki se začuje, je ime gorskega velikana,
in ko stopi noga prvikat na črnogorsko zemljo,
hodi po skalovji tega giganta. Idite, kamor
hočete, povsod ga vidite. Severna zvezda črn-
ogorska je! Ob njegovem temenu ubijata se
grom in vihra, on pa stoji večno. On vstavlja
morje ponosnega dožeta od sv. Marka, da ne
razruši srbskega obrežja; spel se je kvišku
kot Heroslov ter stražari tu. Tisoč let uže ga

izpirajo valovi tujega morja in tujega jezika
in vender se mu to ne pozna. Kadar pogleda
Črnogorec navdušen na Lovčen, zakliče mu
navdušen: „Naju ne more nič uničiti!“ in ka-
dar zapuša svojo domovino ter se podaja na
dolgo pot na tuje, takrat velja njegov zadnji
pogled Lovčenu. Čepico sname z glave ter
šepeče: „Z Bogom Lovčen, z Bogom mila mi
domovina!“

In res, tu stoji kot znamenje iz starih
dni s pravljicami obsut Lovčen, vidljiv od
vseh strani. Videl sem ga z morja in z Boke,
na poti v Cetinje bil je ves čas naš sprem-
ljevalec.

Bilo je ob petih zjutraj, ko smo se po-
dali na pot proti Centinjam. Zanimala nas je
ravno tak nova vonna cesta, držeča v mogočnih
ridah pod trdnjavo sv. Trojice in Gorazde gori
na skalnati greben Krstaca, kakor razgled,
odpirajoč se pred našimi očmi. Boka kotorska,
ki se je videla včeraj še tako velika, postaja
manjša in manjša; hiše dozdevajo se le še
kakor bele pičice, velikih morskih ladij je pak
le komaj se poznati.

Pogled postaja vedno veličastnejši, čim
bolj se bližamo Krstacu, dokler se nam po-

Iz Francije

se poroča v „Pol. Corr.“ naslednje: Listi objavljajo popoln resumé angleških predlogov gledé Egipta, kateri se z uže prej objavljeno njega analizo precej strinja. V resuméji se kaže, da bi Anglija rada dajrska in domenska posestva prodala, da bi dobila zaklad za amortizovanje posojila. Vrednost zemljišča bi vsled tega v Egiptu pala. Dalnja znamenita točka je predlog lorda Northbrooka, naj se nekateri davki razširijo na vnanje podanike v Egiptu. To bi bila važna novotarija, katera je v protislovji s kapitulacijami ter bila brez vzgleda v orijentu. Vlasti bodo, če bi s to samo na sebi pravično naredbo soglašale, resne garancije zahtevale.

Francoski protipredlogi gledé Egipta obravnavajo točko za točko angleške predloge ter se bavijo torej s finančialnimi vprašanji. To pa ne pomeni, da so se politična vprašanja na stran odrinila, a morejo se razpravljati odločeno, če tudi ob enem. Omeniti se mora, da se francoska vlada prizadeva, na zelo prijazen način Angliji odgovarjati, da bi je ne razžalila. Soglasje kontinentalnih vlastij nikakor ne zahteva presije na londonski kabinet, in osebno bi francoska vlada na noben način ne prevzela naloge, da bi ona morala izvesti to presijo. Vender obstoje navzlic temu razna mnjenja; tičejo se osebno treh točk. Novo posojilo naj bi po francoskih protipredlogih, mestu 5 milijonov znašalo 9 milijonov funtov, da bi se vsi izdatki na jedenkrat pokrili. To posojilo bi morale vse vlasti garantovati, s čemer bi bil evropsk značaj egiptovskega vprašanja potrjen. Sporazum pri tej točki je nemogoč —

V mnogih točkah so francoski predlogi z angleškimi soglasni, in če bi Gladstonov kabinet zdaj hotel biti nekoliko bolj prijazen, kakor je bil pri konferenci, sklenil bi se lahko kmalu kompromis.

Več križarskih ladij v skrajnem orijentu je uže pripravljenih, da spremijo nove pomožne čete, katere dojdejo iz Francije. V pomorskem ministerstvu sklenilo se je ravno kar več pogodb, tičočih se najem mnogih transportnih ladij.

Pred kratkim izvršenemu napadu morskimi roparjev na francosko posadko v Kambodži se tukaj ne pripisuje nikak pomen. Dogodek se je vršil v Sambourji, v važnem trgu, petdeset milj od glavnega mesta. Ta kraj je na siamitski meji, kjer se promet z ladjami na Mekongu preneha. Francozi ustanovili so namreč organizovano parobrodsko poslovanje ter s tem zelo hud udarec prizadeli morskemu roparstvu. Oni, katere je najbolj občutljivo to zadelo, hoteli so se maščevati in združili so se s Siwotho, uporniškim bratom kraljevim,

Angleži, kateri kažejo Kitajski več prijaznosti, kakor Angleški, so se zelo trudili, da bi dogodek na Koreji poravnali. Kakor so poročali slednji telegrami, se je pogodba med Kitajsko in Japonom v tej zadevi uže podpisala. A dvojiti se sme, če je ta vst istinita, kakor tudi, če se bode pogodba v istini tudi spolnjevala.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Državni zbor imel bode, kolikor je zdaj določeno, zasedanje do 24. marcija, če bode do tedaj mogel pač rešiti obširni program.

Državnemu zboru predložila se bode baje nova predloga o severni železnici; ugajala bode baje v vseh točkah izrečenim željam odličnih poslancev. Severna železnica je spreminila svojo tarifo ter pripoznala vladno vplivanje pri nastavi tarif.

Tuje dežele.

Iz Berolina se poroča, da one vesti, katere so se v slednjem času raznesle, da je nemška vlada izvolila Brindizi izhajališčem za subvencionirano parobrodno črto, niso resnične. Poroča se, da se ni nič sklenilo in se tudi nič sklenilo ne bode, dokler ni gotov dotični zakon.

Pri zopetnem glasovanju o železniški pogodbi, pri kateri priliki je Depretis stavil kabinetno vprašanje, vzprejela je italijanska zbornica predlogo s 162 proti 73 glasovom, trije poslanci so se zdržali glasovanja.

Iz Rima se poroča, da je kongregacija propagande poslala vsem katoliškim škofom okrožnico, v kateri ponavlja svoj protest proti odvzemanju njenega nepremičnega premoženja ter omenja, da mora dandanes bolj kot kedaj skrbeti za vnanje misije, dandanes osebno, ko bode evropska naselbinska politika odprla misijonarjem novo polje delavnosti. Okrožnica obžaluje, da se v Italiji odpravljajo samostani ter se bogoslovci jemlje med vojake, in to primora propagando, da si mora oskrbovati tuje misijonarje.

Dosluzeni nemški vojaki podpirajo Kitajce v boji proti Francozom. Francoska se je pritožila pri Nemčiji, a ta je odvrnila, da jim ne more kaj, ker ne pripadajo več vojaškemu stanu.

„Times“ poročajo iz Aleksandrije: Kedive dobil je od mudirja v Dongoli telegram, kateri pravi, da se je v Kartum poslan sel vrnil ter poročal, da je za njegovega bivanja v Kartumu poslal Mahdi Gordonu pismo, v katerem ga je prosil dovoljenja, če sme priti v Kartum. Gordon je dal dovoljenje pod tem pogojem, da se snideta v Omburmanu. Gordon

je potem podal se s štirimi parniki v Omburman, a tu so ga napale mnogobrojne tolpe upornikov. Nastal je resen boj in med tem so uporniki pogreznili jeden parnik; drugi parniki so se rešili. Moštvo je konečno razpodelo sovražnika. Slatin bej in mnogo drugih prišlo je v ujetništvo Mahdijevo.

Dopisi.

Iz Gorice, 17. januarja. (Izv. dop.) Predvčeranjim imelo je politično društvo „Sloga“ občni zbor tukaj v prostorih podpornega društva. Naloga temu društvu je po pravilih zelo važna, dovolite torej, da vam nekoliko ponatančneje poročam o tem shodu, pri katerem se je govorilo o delovanju društva ter se sklenile nekatere posebne prošnje.

Okolo 11. ure dopoldne sešlo se je toliko članov v omenjenih prostorih, da je predsednik mogel otvoriti sejo. Občnega zbora udeležili so se tudi na pr. gg. deželni poslanci Ignacij Kovačič, Josip Tonkli, Nikolaj Tonkli in dr. A. Rojic. Došli so zastopniki od raznih krajev in stanov, mnogo je bilo tudi goriških članov. Bilo je vseh udeležencev okolo 40.

Predsednik vitez dr. Tonkli pozdravil je navzočne s prisrčnimi besedami, na kratko in z jedrnatimi besedami obrisal je potrebe, težnje, želje goriških Slovencev, opozarjal je na to, kar so uže dosegli ter omenjal, kar jim treba še doseči, za kar se morajo poganjati na vso moč; pojasnjeval je delovanje „Sloge“, katera se je vsekdar in povsodi, trudila priboriti Slovincem v zakonu jim zajamčene pravice. Poročilo predsednikovo se je z odobravanjem vzprejelo v znanje.

Na to so se prečitela razna poročila; poročila o odborovem delovanju, o stanju otroškega vrta in denarničarjevo poročilo. Vsa ta poročila so se vzela odobrovalno v znanje.

Na to se je razpravljalo o predlogih, katere je odbor priredil za občni zbor.

Storil se je velevažen sklep, naj se naroči bodočemu odboru, da preskrbi potrebno, da se bode s 1. oktobrom t. l. mogla odpreti v Gorici zasebna slovenska dekliška šola. V pokritje stroškov naj se pobirajo prostovoljni donesi in odbor naj se obrne za podporo do visokega naučnega ministerstva.

Na dalje se je vzprejela peticija do visoke vlade, naj izvoli podeliti nekaj podpore uže obstoječemu slovenskemu otroškemu vrtu.

Med odobravanjem vzprejel se je na dalje predlog, naj se pošlje prošnja do visokega c. kr. ministerstva, da bi se zidalo prilično poslopje za c. kr. učiteljsko pripravnico, ker so prostori, v katerih je zdaj učiteljske, za ta namen neugodni in tudi premajhni, pretesni.

kaže morje, ki se združuje v megleni daljavi z oblaki v večno družbo. „Evo nas v Črno Gori!“ pravi naš spremljevalatelj, kaže na kamen, ki zaznamuje mejo avstrijsko in črnogorsko. Nobena sitnost ne nadleguje popotnika tu na tej kamniti meji in pod Lovčenom ne poznajo ne potnih listov ne dacarjev in le mali črnogorski kozji pastir pozdravil nas je pri vstopu na črnogorsko ozemlje s prisrčnim „Dobra vam sreča!“ Pot v Cetinje drži preko Njeguša, domačije Petrovičeve dinastije in rojstnega kraja kneza Nikole.

Povživši skromen obed, sestoječ iz jajec, prekajene svinjine in sklenice črnogorskega rudečega vina z Crmenice, podali smo se dalje. Na levi in desni, kolikor daleč so segale oči, povsod le sivo, golo skalovje, in le tu pa tam se zaznajo v kraških kotlinah male zelenice, ki so sicer obdelane, ki pa morejo komaj jedno družino preživiti. Le prostrano in precej dobro obdelano polje njeguško oveseli oči popotnikovo ter izbriše prvi, skoro uplašljivi vtis, ki ga napravi Črna Gora. Lakota ni v Črni Gori, vsaj v severnem delu, v tako zvani katunski Nahiji, nič nenavadnega. Saj je knez Nikola rešil pred jednim letom z urnim nakupom ruskega žita ljudi od smrti za lakoto. Ko sem videl te ljudi suhih,

zarujavelih obrazov in krepkih potez, v katerih se izraža pogum in vztrajnost in pomanjkanje, in ko sem se ozrl po okolici ter zagledal nakupičeno skalovje, kjer ni bilo zaznati ne drevesa ne grma, ne travnate bilke, urinilo se mi je po sili vprašanje: Kako pač le živé ti ljudje? Kako se je moglo boriti to ljudstvo z onim junaštvom, ki je postalo danes prislovica ter nam skazalo v poslednji vojski to malo Črno Goro tako mogočno in slovečo! In vender je bil baš ta del Črne Gore oni, ki je odbijal stoletja vsak sovražni napad z neustrašnim pogumom. Ob znožju Lovčena tekla je zibelka največjih junakov, kojih imena so s zgodovino Črne Gore združena najtesneje.

Po tri ure trajajoči ježi, pri kateri smo se držali nove, še ne po polnem dodelane ceste, dospeli smo v Bajice. Pod nami ležalo je cetinjsko polje. Dež je curkoma lil, ko smo zajezdili v stolico črnogorsko ter dospeli premočeni in utrujeni pred „lokando“, prvi in jedini hotel v Cetinjah. Z nekaterimi prijatelji sešli smo se zvečer v lokandi k obedu in brzo so bile pri živahnih pogovorih in črnogorskem vinu pozabljene vse muke minolega dne.

Drugi dan imeli smo čast sprejeti biti po knezu. Sprejel nas je knez v pritličnih pro-

storih kneževske rezidence, ki je znotraj prav prijetno in gosposko opravljena, po zvanje pak se od družih hišic prav čudno loči s svojo za Cetinje nenavadno velikostjo. Viteško ponosna postava kneževa je uže preveč znana, da bi jo še nadalje opisoval. Knez Nikola postal je še krepkejši, kakor je bil, in le na njegovih laseh zapustile so skrbi pretečene vojske dosti vidne sledi za seboj. Njegovo temno oko, njegov časih strogi, pa kmalu zopet mili pogled, mirnost v vsem njegovem vedenji, jasni in določni izraz pri govorjenji in njegovo naravno gosposko vedenje — vse to dela ga jako simpatičnega in vzbuja spoštovanje. Knez je vtrjen vojak, ki je prečul marsikatero noč s svojimi Črnogorci pri grojadi. Knežev takt in odlična vzgoja iznenadile so inozemce, zlasti v Petrogradu in na Dunaji. Dober strelec je in izvrsten jezdec, njegove dispozicije pred sovražnikom značijo po izreku veljavnih strokovnjakov, veliko strateško nadarjenost, in kar je glavna stvar, knez Nikola je izvrsten vladar, pravi črnogorski vladika, ki pozná svoje ljudstvo skozi in skozi ter ga umé voditi, kakor malokateri knez pred njim. Nenavadno populariteto, ki jo vživa, pridobil si je s svojimi, v istini narodnimi čuti, s svojo prebrisanostjo in pravičnostjo

Sklenile so se tudi nekatere prošnje do visoke c. kr. vlade gledé premeščenja nekaterih mitnic in oproščenja mitnine.

Društveni član g. B. Grča izrekal je svoje obžalovanje, da se niso nabrale potrebne date gledé slovenskih otrok v Gorici, na katerih podlagi bi se zahtevala ustanovitev slovenskih šol. On torej še jedenpot predlaga, naj se sklep lanskega občnega zbora letos obnovi, odboru naj se naroči, da resno nabira podatke o številu slovenskih otrok in na podstavi teh podatkov naj se naprosi mestni svet, da ustanovi v mestu Slovencem potrebne šole. Gospod dr. Gregorčič pa je omenjal, naj bi za zdaj nastopili samo z jedno zahtevo, z ustanovitvijo privatne slovenske dekleške šole, drugo pa naj bi se še odložilo. Ta nasvet je obveljal.

Konečno se je sklenila prošnja do visokega deželnega zbora goriškega, naj bi se na kmetiški šoli v Gorici odprl tudi živinozdravniški in podkóvski tečaj. Zbor je predlog vzprejel.

Konečno volil se je potem nov odbor; izvoljeni so bili vsi dozdani odborniki, razen gosp. Povšeta, kateri se je zaradi bolehnosti odpovedal.

Ob 1. uri popoldne zaključil je predsednik zborovanje s trikratnim živiočlicem na Nj. veličanstvo presvitlega cesarja.

Razne vesti.

— (Dobro vinsko letino) bomo imeli letos, ako se stari prorokbi iz prejšnjega stoletja sme kaj verjeti, ki tako-le govori: Splošno je znano, da je v letu, v katerem se prigodi, da prideti dve polni luni na en mesec, pričakovati mnogo vina. To se je tudi že večkrat zgodilo, da so se trte v letih, ko so se taka znamenja, na nebu prikazala, pod težo grozdja lomile. Kolikor bližje pak je mesec, v katerem se to zgodi, začetku leta, tem bolje obrodi vino, tedaj je najbolje, ako obe polni luni padeti v mesec januar. Zaradi tega bo v prihodnjem stoletju leto 1885 najrodovitnejše in naših otrok otroci naj se ga veselje. To leto gospodovala bo boginja rodovitnosti in kar se v našem stoletju nikdar zgodilo ni, zgodilo se bode to leto že prvi mesec leta, kajti polna luna pade na 1. in 31. dan januarja. Zato bo to leto manjkalo posode za vino in vsakdo naj se potruži, da staro vino o pravem času popije, da bode zamogel novega shraniti, ki bode tudi zelo dobro. — Kaj, ko bi se s ceno vina nekoliko dolišilo, da bi se tim gotoveje še o pravem času popilo? Vsakako naj služi to prorokovanje našim vinskim trgovcem in oštirjem v preudarek.

— (Ujel se je.) „Pet. List“ poroča: Nek tat posegel je po cesti idočemu gospodu v žep ter mu izmaknil listnico z denarjem vred, a pri tem zdrknil mu je prstan s prsta ter ostal v žepu. Tat pa je mislil, da je prstan na cesti zgubil, za to se poda k policiji ter razloži tam svojo ne-

srečo. Poprašajo ga, kak da je bil prstan, in on ga natanko opiše. Kako se razveseli, ko mu prstan pokažejo! Hlastno seže po njem, pa kako hitro ga tudi zapusti veselje, ko mu povedó, da je aretirán. Vse tajeje je bilo zastoj, deli so ga pod ključ. K sreči je namreč okradeni, kakor hitro je bil pogrešil listnico ter našel v žepu ptuj prstan, ravno sem prišel ter je celo stvar ovadil in prstan policiji izročil.

— (Viktor Hugo) si hoče še na svoja stara leta zidati lastno domovje. Dasi že 82 let star, kupil je v Parizu pred kratkim stavbeni prostor v obsegu 1984 metrov za 338 000 frankov, kamor bo postavil novo poslopje.

— (Obešanje v Tunisu.) Iz Tunisa se z dné 3. t. m. poroča: Prizadevanja Francozov, da bi se ondotni sodni red nekoliko civiliziral in zlasti, da bi se mesto vislice vpeljala guillotina, ostala so po polnem brezuspešna. Danes zjutraj so čez dolgo časa zopet nekoga obesili. Ali ben Mohamed namreč je svoje dve sestričini, ki sta bili dvojčka, onečastil, potem pa ju zadavil ter v morje vrpol. Bey ga je vsled tega k smrti obsodil in obešen je imel biti danes zjutraj ob 7. uri. Bej sam je prišel ob določenem času na mesto, ter je še pozval zločinca, ki je dejanje dosedaj tajil, da naj svoj zločin skosano pripozna, obljubivši mu, da mu potem smrtno kaznen odpusti ter mu jo v do-smrtno ječo spremeni. Morilec pa na to niti odgovora dal ni, ampak je knezu zaničljivo hrbet obrnil, na kar je ta znamenje dal in so trdovratneža potegnili na vislice.

— (Stoletnica.) Stoletnico obhaja letos rusko plemstvo. Kakor znano, obstoji v Rusiji plemstvo še le od cesarice Katarine II. sém, katera ga je sploh še le vstvarila. Sedanji car Aleksander III. hoče stoletnico praznovati s tem, da bode ustanovil posebno banko za plemstvo, v kojih se bodo posojila na posestva plemenitavev proti šestodstotnim interesom dobivala.

— (Diamanti kraljice Natalije.) Poročali smo že, da je na pošti v Belemgradu prešel kraljici Nataliji namenjeni zavoj poln dijamantov in dragocenostij. Sedaj se brzojavlja iz Belgrada, da se je zavoj, in sicer še ne razvit, našel pri urarji Akselredu v Privetu, katerega so takoj prišli in zaprli.

Domače stvari.

— (Soirée dansante pri gospodu deželnem predsedniku.) Na soboto večer povabila sta deželni predsednik gosp. baron Winkler in gospa baronovka Winkler obilo odlične gospode k prvi letošnji soareji. Gospod baron in gospa baronovka vzprejela sta goste z njima navadno ljubeznivostjo, s kjo sta mnogo pripomogla do tega, da je bilo celi večer vse tako animirano. Došli so skoro vsi k tej soareji povabljeni, in sicer blizu 70 oseb, med temi mnogo gospej v krasnih toaletah z bogatimi kinči. Videli smo med drugimi na pr. gospe: Nj. ekscelenco fml. barona Reinländerja z baronicami hčerkami, grofa in grofinko Cho-

znači jo hčer vojvode Petra, ki slóve še sedaj za „najlepšega Črnogorca.“ Po njenem ponositem obnašanji bi se moglo komaj soditi, da je Milena poprej, ko še ni mislila postati kneginja, opravljala vse domače posle, katerim se ne sme in se neče odtegniti nobena prava Črnogorka. In vendar ji je ostalo ravno iz tega časa najlepše in najplemenitejše, namreč ljubezen za narod, iz kojega je vzrastla. Črnogorec ne vé dosti hvale, kadar govori o svoji „kneginji“ in vsakdo vé povedati kako malo povestico o njeni nenavadni dobrotljivosti.

Kneginja Milena je prava Črnogorka. Sreča njene dežele, še več pa slava njenega naroda ji je nad vse. Ko so prinesli inozemski časopisi pred vojsko poročilo, da bo bivala kneginja med vojsko v Kotoru, pritoževala se je trpko, da misli svet tako slabo o nji. „Naj bi bila tudi bolna in zvonaj dežele“, dejala je kneginja, „prijetela bi takoj v Cetinje, ko bi izvedela, da gre Črna Gora v vojsko, da bi mogla vsaj ranjene obvezovati. In ko se je nekoč knez Nikola od nje poslavljal odhajajoč k armadi, stopi stari, iz Mažuraničevega „Čengić Aga“ znani vojvoda Novica Cerović prednjo ter ji reče roko poljubivši: „Zdravstvuj

rinskyja, deželnega glavarja grofa Thurna, grofa Leona Auersperga z gospo soprogo, barona in baronovko Rechbach, trgovinske in obrtne zbornice predsednika Kušarja z gospo soprogo itd. Okolu polnoči bil je skupni soupé. Prej in po soupeju se je živahno plesalo in še le okolo 3¹/₂ ure zjutraj začeli so se razhajati gostje. Omenimo še, da bode pri gosp. deželnem predsedniku ta pred-pust še dve soareji, o katerih se da po izidu te prve soareje sklepati, da bodo jednako sijajne in zabavne.

— (Nesreča.) V soboto popoldne padel je na Poljanski cesti g. c. kr. vladni svetnik Hočev var tako nesrečno, da si je zlomil desno nogo ter se tudi na desni roki precej poškodoval.

— („Literarno-zabavni klub“) ljubljanski imel je v saboto zvečer ob 8. uri svoj jour-fixe v hotelu „pri Malici“. Udeležilo se ga je navzlic slabemu vremenu okolo 20 gospodov članov. Predsedoval je g. F. Dolenc, predaval pa je g. prof. Seneković zelo zanimljivo o Jägerjevi teoriji o človekovem duhanji in dišanji. Gospodje članovi zabavali so se prav dolgo v prijaznem razgovoru o slovstvenem delovanji slovenskem. — Prihodnji izredni jour-fixe bode pojutranjem v sredo, dné 21. t. m., zvečer ob 8. uri. Ta izredni jour-fixe s skupno večerjo priredi se na čast in v izraz globokega spoštovanja na tuje odhajajočemu članu gosp. prof. Šukljeju.

— (Dobitki loterije „Narodnega doma“) pričeli se bodo izročevati s 1. dnem februarja t. l. v društveni pisarni na Kongresnem trgu št. 7 v prvem nadstropji. Izrazi o izrebranih številkah so že posebe natisnjeni ter se dobivajo v omenjeni pisarni.

— (Novice iz loške doline.) Iz Loža se nam z dné 18. t. m. poroča: Tukaj imamo to-tiko snega, da ga toliko, kakor se pripoveduje, ni bilo že daj kakor petdeset let. Mraza sicer ni, a sneži še vedno. Ako pride nagel, gorák jug, da se bo sedanji sneg hitroma stopil, bodo v naši dolini nekatere vasi veliko trpele po povodnji. V snežniškem gozdu je več delavcev, ki zavoljo snega ne morejo priti do vasi. Pripoveduje se, da jim bomo morali iti na pomoč. V noči med 16. in 17. dnem t. m. je nastal ogenj v vasi Kozarše pri Jernejevcu v gorenji sobi. Večji del hišne opreme je uničine. Velika nesreča je zadela domačo dekle: nji je zgorela skoro vsa boljša obleka. Zanetilo se je baje od železne peči, ker je bila preblizu nje postelja postavljena. Akoravno je bilo toliko ognja, da so v oknih šipe popokale, vendar se je posrečilo pogasiti, predno je bil plamen v strehi.

— (Sneg) je v minulem tednu povsodi zelo nagajal. S Krasa se nam poroča, da je v petek na železniškem tiru moralo odkidovati 3000 delavcev.

— (Potres.) Iz Sv. Petra poleg Rudolfovega se poroča, da so čutili tam prošli petek okolo 9. ure zjutraj lahek potres.

kneginja! Pač ti prihaja težko pri srcu vidé odhajati vse tvoje ljubljence.“

„Ne takó!“ odvrne kneginja. „Ta dan prištevam k najsrečnejšim svojega življenja, ko vidim svojega soproga iti na bojno polje, obžalujem pak le, da ni kneževič nekoliko let starejši, da bi šel z vami, kjer vam klije čast in slava.“

Ko so ji pozneje pripovedovali, kako junški se je boril njen soprog v najhujši gnječi in največjem ognji ter zapovedoval po polnem miren, zažarelo ji je oko, kakor poprej še nikoli. S početka so ji hoteli prikrivati, v kaki veliki nevarnosti je bil knez, in da bi ga bil skoro kos bombe ranil. „Čemu ste mi to prikrivali?“ dejala je. „In naj bi bil tudi ranjen, ali naj bi se ne ponašala jaz, kneginja črnogorska, da je zrl moj soprog nevstrašen nevarnosti v oko. Res, svoje kneginje niste poznali.“

To so besede Rimljanke in umljivo je, da se govori o njej z tolicim navdušenjem.

Ko smo obiskali še nekoliko dostojanstvenikov, podali smo se na poti proti Podgorici in Skadarskemu jezeru.

(Dalje prihodnjič.)

in naposled s svojo neustrašenostjo v največji nevarnosti. Črna Gora je bila in je le velika trdnjava, kjer velja vojskino pravo. Knez je poveljnik te trdnjave, in sicer poveljnik, ki razume, kakor malokateri, združevati strogost z milobo ter uguati s svojim poveljem prepir in tekmecevanje. V vojskinem svetu ima vsak vojvoda pravico, da, dolžnost, brez ovir izreči svoje mnenje, da more knez vsled tega potem potrebno skleniti, z vsacim svojih podložnikov pravi glas ubrati in poslušati vsacega. Sodba, ki jo je gospodar izrekel, je sveta in nezmotljiva. Sedaj še le, ko sem videl kneza med njegovim ljudstvom, umem, zakaj je takó priljubljen. Knez je junak in vojak, kadar je treba poseči za meč. Ob enem pak je tudi fin diplomat, ako je treba mirnim potem kaj doseči.

Kneginja je ljubka oseba, opravljena navadno z narodno obleko. En sam pogled na ta srbski, čudo lepi in mili obraz kneginje Milene zadostuje, da po polnem umemo, kako jo je mogel Gustav Rasch zvati „princezinjo jutrovih dežel.“ Dogodki zadnjih let zapustili so tudi pri nji nekoliko sledi, vendar je morebiti postala kneginja Milena še lepša in polnejša ženska. Milo in vendar zareče oko

— (Tržaškega mesta proračun) za leto 1885 kaže troškov 3278586 gld. Dohodkov pa 3217680 gld. Torej primanjkljaja 61500 gld. Pri vseh dobrih dohodkih ima Trst vsako leto tolike primanjkljaje in mestni dolg strašno raste, tako gospodarstvo pa se boče prej ali slej strašno maščevalo.

— (Pismonoša Prandi,) ki je ušel z nekoliko denarjem in so ga ujeli pri Višku, hotel se je baje usmrtiti in si je nevarno poškodoval žile. Mož je zdaj v goriški bolnici in kakor trde zdravniki, ni pri čisti pameti. Čudno je na vsak način, da 70letni mož, v obče pošten, štedljiv in še precej dobro stoječ, odnese lo par sto goldinarjev in z njimi beži v Italijo, v tem ko je vender vsak dan imel v rokah na tisoče in tisoče.

Izjava.

To „Poslano“ sem uže pred nekaterimi dnevi poslal redakciji „Slov. Nar.“ z vljudno prošnjo, da bi ga blagovolila priobčiti v svojem listu. V svoje začudenje previdel sem, da ta list, kateri se nikdar ni obojeval sprejeti dopisa, kateri omadeževa mojo čast kot čast poslanca, se sedaj brani svoje laži in obrekovanja preklicati in moje opravičenje objaviti. Sodbo o takem ravnanji pripuščam vsem mirno mislečim ljudem, da oni razsodijo, kakošno vrednost ima tako početje.

Poslano.

V „Slov. Nar.“ št. 284. l. l. bil je dopis iz Notranjskega z dné 5. decembra 1884, v katerem se je meni kot poslancu očitalo mnogo neresničnosti, neopravičenih in nezastuženih dejanj. Pa ne samo to, tudi zmožnosti poslanca in dobra volja za ta posel, so se mi nasproti svojih volilcev oporekale in zaničale.

Ko je bil citati ta dopis v „Slov. Nar.“, bil sem v državnem zboru na Dunaji in ni se čuditi, ako sem tam slučajno prezrl mene napadajoči članek v omenjenem listu „Slov. Nar.“. Memo gredé omenjeno, tudi moji gospodje kolegi me niso opozorili na to, iz česar sklepam, da tudi oni tega članka niso brali, kajti drugače bi me bili gotovo opozorili nanj. Danes še le, 9. januarja 1885, me je med drugim opozoril moj prijatelj, da sem v „Slov. Nar.“ dné 10. decembra 1884 kot poslanec zeló napaden bil, in ko sem dotično število našel, bil sem po polnem iznenaden po nezastuženem očitovanji in obrekovanji, katero je našlo prostor v onem listu. Čast moja pa zahteva, da vsa ta zlobna sumničenja zastuženim potom, kot mož čist in pravičen, stavim v pravo svetlobo.

Kar se tiče prvega oddelka v tem dopisu in očitanja, da nisem deloval na to, da bi se bila srednja šola, to je gimnazija ustanovila v Postojini in da tega celó dosegel nisem — o tem še govoriti nočem. Vsak kolikor toliko s pametjo računajoči mož Notranjske mora sprevideti, da je to očitovanje le očitovanje, katero je gospod dopisnik poiskal, da ima sploh meni kaj očitati. Žalibog so okoliščine za sedaj še vedno take — te pa gospod dopisnik morebiti tako dobro pozna, kakor jaz — da niti jaz, niti meni sledeči naslednik v državnem zboru jih ne bode izvesti in doseči mogel in če bi bil moj naslednik dopisnik sam.

Vsa drugačna pa je stvar, kar se tiče železniške proge Loka-Trst. Kar dopisnik piše, mora celó mene po polnem mirnega človeka in po pravici razjariti. Ako ta piše: „Upanja se vé da nimamo in ne moremo imeti, da bi se naš državni poslanec kaj potezal za to železniško progo, da! še nasprotna misel se nam je vsilila, in to tedaj, ko smo v nekem tržaškem listu morali citati, da je gosp. Obreza odločen nasprotnik zvezne črte Loka-Trst. Tej trditvi se pa od strani gosp. poslanca ni ugovarjalo. Prislovica pa pravi, da kdor molči, ta potrjuje.“

Nimam na razpolaganje primernih besed, s katerimi bi označiti mogel to neopravičeno in nesramno obrekovanje, pa tudi verjeti ne morem, da bi kateri tržaških listov imel v svojih predalih notico, da sem jaz nasprotnik ti železnični progi in to sumničenje poizvedel sem najprvo iz omenjenega dopisa iz Notranjske. Jaz bi bil, se vé da, takoj energično protestiral proti temu obdolže-

vanju, ako bi bil za to kaj prej vedel. V vsi tej zadevi sklicujem se na spričevanje svojih kolegov iz Kranjske in Trsta, osobito pa na gg. Nabergeja, Vučetiču in Burgstallerja, kateri mi morajo med drugimi dokazati, da sem se za to progo vestno in skrbno potezoval. Vsak skoro vé in v mojem sporočilu l. 1881 do 1882 in v sporočilu l. 1882 do 1883 sem svojim volilem jasno naznanil in povedal, da proga Trst-Hrpelje je eden del Tržaško-Loške železnice. Pri Hrpeljih se veže namreč ta železnica z državno železnico, katera vodi iz Pulja v Divačo. Na ta način nastala bode proga Trst-Hrpelje-Divača, katera je celih 14 kilometrov krajša od proge Divača-Sežana-Trst. Z južno železnico sklenila se bode pogodba, vsled katere bode taista ne le posamezne vozove, temveč cele vlake državne železnice po jako nizki ceni od Divače do Ljubljane do Rudolfovega kolodvora po svojem tiru prevaževala. Ta pogodba imela bode veljavo toliko časa, dokler se ne bode dozidala železnična črta Divača-Razdrto-Idrija-Loka. Na tak način se bode dosegla od južne železnice neodvisna zveza Rudolfove železnice z morjem.

Z zgradbo železnice Trst-Hrpelje se je torej zagotovila in smelo trdim, tudi pričela zgradba železnice Trst-Loka. Z ozirom na železniško progo Trst-Loka bilo je neobhodno potrebno, z vsemi silami na to delati, da se izvrši zgradba železnice Trst-Hrpelje. Zagovarjal in toplo sem torej priporočal to progo, in to ne le v odseku, temveč sem tudi javno za zidanje te železnice govoril v seji državnega zbora dné 5. maja 1883. Ta govor posnel je tudi „Slov. Narod“ od dné 10. maja 1883 v št. 106 po stenografičnem zapisniku. V seji dné 5. maja 1883 sprejela se je tudi postava o zidanji železnične proge Trst-Hrpelje, katera bode stala 3³⁴/₁₀₀ milijonov ter se bode letos pričela delati in se je tudi v državnem proračun za l. 1885 stavilo v to svrhu 1¹/₂ milijona goldinarjev.

Da je vse to istina, temu gotovo ne bode nikdo mogel ugovarjati, gotovo tudi ne pisec onega članka z dné 5. decembra 1884, kateremu so bile sigurno vsa ta fakta znana.

Prepuščam dakle vsem pošteno in nesebično mislečim ljudem soditi o vrednosti tako plodnih denuncijacij, ter končaje svoj odgovor hočem le še onega vestnega (?) poročevalca zagotoviti, da v naši Notranjski dobro vedó, kam merijo njegove denuncijacije, z jedno besedo: „Kam pes tace molí“.

V Cérknici dné 15. januarja 1885.

Adolf Obreza,
deželni in državni poslanec.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Zagreb, 19. januarja. Pri seji prošlo soboto dal se je v saboru poslancema Pavloviču in Pankoviču ukor; oba so potem izključili, prvega za dvajset, slednjega za osem sej. Pri današnji seji poslala sta v sabor izjavo, v kateri prosita sabor odpuščenja svojemu obnašanji; na dalje prosita, naj predsednik stavi predlog, naj se njiju izključenje prekliche, Predsednik je stavil ta predlog; predlog se je vzprejel.

Dunaj, 18. januarja. Cesarica se podá v torek v Miramare, kjer ostane osem dni.

Rim, 18. januarja. V Palermu in po vsej Siciliji čutili so se močni potresi. V Partinico podrla se je več hiš; prebivalci so pokopani pod razvalinami.

Atene, 18. januarja. Kot vrtarski čuva. nastavljeni žandarm napadel je britskega poslanika ter grdo z njim ravnal. Vlada je takoj ponudila zadoščenje.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 19. januarja.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	83.—
„ „ „ srebri	83.80
Zlata renta	106.20
5% avstr. renta	98.25
Delnice narodne banke	863.—
Kreditne delnice	301.50
London 10 lir sterling	123.70
20 frankovec	9.78
Cekini c. kr.	5.79
100 drž. mark	60.35

Tuji.

Dné 17. januarja.

Pri Maliči: Wohl, Hönig, Blaschke, Morawetz, Falk, Angres in Trebisch, trgovci, z Dunaja. — Schink, trgovec, iz Zagorja.

Pri Slonu: Müller, c. kr. stotnik, s soprogo; Adler, gener. artiller. nadzornik; Nehuta, fabrikant; Bruner in Löbel, trgovca, in Schaupp, potovalec, z Dunaja. — Delcol, učitelj, s sestro iz Sežane.

Tržne cene.

V Ljubljani, 17. januarja.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 31 kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 4 kr.; ječmen 4 gld. 55 kr.; oves 2 gld. 92 kr.; ajda 4 gld. 55 kr.; proso 5 gld. 69 kr.; turšica 5 gld. 40 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 86 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 84 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 74 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 3¹/₂ kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 70 kr., svinjini 54 kr., drobniško po 36 kr., — Piške po 50 kr., golob. 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 51 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 80 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišču) 24 gld., belo 20 gld.

Umrli so:

Dné 17. januarja. Ana Helebrandt, mestna uboga, 83 l. Karlovska cesta št. 7, opešanje.

Dné 18. januarja. Janez Premrou, sin pleškača, 7 l. Poljanska cesta št. 18, jetika.

Srečke

z dné 17. januarja.

Trst: 77 76 7 81 57.

Linec: 51 38 76 46 65.

Meteorološki poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
17. jan.	7. zjutraj	738.41	+ 0.4	vzh. sl.	obl.	2.60 dež
	2. pop.	738.08	+ 2.4	svh. sl.	„	
	9. zvečer	739.02	+ 1.4	„	„	
18. jan.	7. zjutraj	739.70	+ 1.8	vzh. sl.	obl.	0.00
	2. pop.	741.24	+ 2.1	„	„	
	9. zvečer	743.56	— 1.6	„	js.	

Marsala-Florio

sicilijansko medicinično desertno vino, od slavnega profesorja dr. Mantegazze priporočeno kot izborna krepčevalno sredstvo za rekonvalescente in vsled dolgotrajne bolezni opešane osebe, dalje tudi za slabotne žene in deca. V steklenicah po 1 gld. v (107) 15—7

lekarni Piccoli v Ljubljani

Dunajska cesta.

V založništvo našem je ravnokar izišla na svitlo knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik,
učitelj.

12 pol v 8°. Mehko vezana stane 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotržnica v Ljubljani.